

[Krag.]

lerne, at man i den følgende Periode, da Gældsstiftelsen ikke væsentlig øges, ser den væsentlig forøgede Produktionskraft. Det er jo et ganske simpelt og naturligt Ræsonnement, som den højtærede Landbrugsminister burde se at gøre sig fortrolig med. I øvrigt er det min Opfattelse, at man, naar man overhovedet vil skønne over saadanne Forhold, aldeles ikke, som den højtærede Landbrugsminister gør, kan udstykke en 15-aarig Periode i ganske korte Tidsafsnit og saa for hvert saadant Afsnit fremdrage Forøgelsen af Gælden og dens manglende Forbindelse med den Produktionskraft, som Landbruget paa det paagældende Tidspunkt har besiddet — det er ganske uden Mening at gøre saaledes. For overhovedet at faa et rimeligt Skøn over disse Forhold er det selvfølgelig nødvendigt at lægge et vist Tidsstræk til Grund for Bedømmelsen. I øvrigt er det jo en klar Sag, og heller ingen har paastaet andet, at der foruden Produktionskraftens Forøgelse og det Kapitalindskud, som denne har forudsat, selvfølgelig er mange andre Aarsager: hyppige Ejendoms-skifter gennem denne Periode, ved hvilke man stadig væk har diskonteret Udsigten til voksende Priser ved Forøgelse af Ejendomsprisen, Forholdene i Erhvervs-livet i det hele taget og deres Indflydelse paa de Krav, man mente at kunne stille til Landejendommens Afkastning, som jo ogsaa har haft ikke uvæsentlig Betydning for den Prioritering, der har været Konsekvensen af Arv gennem disse Aar i Form af Andele til Børn, som skulde have Pengearv, fordi de ikke kom i Besiddelse af Ejendommen. Selvfølgelig, mange forskellige Forhold har grebet ind, men det nytter ikke meget, at staa og diskutere, hvad Aarsagen er — et Faktum er det, at Gælden er stiftet, og at Byrden deraf skal bæres.

Men naar man deri vil forsøge at se en Begrundelse for at blive ved Ejendoms-skatter paa en Højde, som ligger ganske udenfor de Afkastningsmuligheder, som Landbruget nu har, synes jeg rigtignok, det er at ræsonnere saa bagvendt, at man ikke ret vel forstaaer, at det kan være Personer i ansvarsfulde Stillinger, hvad dette Erhverv angaar, der kan anstille saadanne Ræsonnementer. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, at en Skattelettelse for Landbruget kan kun betyde en Overvæltning paa Byerne, og det ærede Medlem spurgte: Hvorledes tror man, at Skatteforholdene vilde kunne tilrettelægges paa Landet, hvis det var Ikke-Landbrugere, der skulde bære Hovedbyrden?

Jeg ved ikke af, at der er nogen, der har stillet Krav om en Skatteordning i Landkommunerne, som hvilede paa den Forudsætning, at det var de ikke-jorddyrkende i Kommunen, som skulde bære Hovedbyrden. Jeg har ikke hørt noget om et saadant Krav, aldeles ikke. Nej, det, som er det faktiske, er dette, at vi mener, at Skattebyrden i Landkommunerne skal fordeles i Forhold til Bæreevnen, saaledes som det nu sker i Bykommunerne; og under Hensyn til dennes Aftagen, ikke blot i Landbrugserhvervet, men ogsaa i andre Erhverv, er det nødvendigt, at Spareforanstaltninger gennemføres, som paa betydende Maade kan lette Kommunernes Byrder. Det var dette, som de ærede Regeringspartier og deres Talsmænd burde have Opmærksomheden henvendt paa, thi det er Betingelsen for, at Byrden i Fremtiden kan bæres. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mente, at det Standpunkt, som vi i Venstre tager til Ejendomsskatterne, er skadeligt og praktisk uigennemførligt. Mon det virkelig skulde være praktisk uigennemførligt at faa slaaet fast i dansk Lovgivning, at Ejendoms-skatten er Udtryk for en Samfundsprioritet i Jorden, i Landejendommen, og derfor bør ligge fast uden at kunne blive Genstand for anden Vekslen end den, der er Konsekvensen af vekslende Vurderinger? Jeg kan dog ikke tro, at det ikke skulde være muligt at faa dette fastslaaet, men dermed er det ogsaa givet, at hele den Udvikling, som Ejendomsbeskatningen har gennemløbet i Krigsaarene og i Aarene derefter, har været ganske urimelig, ganske irrational.

Men saa bliver det et andet Spørgsmaal, hvor man skal fæstne denne Beskatnings Højde, paa hvilken Promille af Ejendomsværdierne Fastlæggelsen skal finde Sted. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen synes altsaa — og med ham formodentlig det radikale Venstre og sandsynligvis Socialdemokratiet —, at denne Ejendomsbeskatning skal fastlægges ved den Promille, der nu opkræves af fast Ejendom til Amt og Kommune, vekslende ud over Landet. Det maa jo være Meningen, men denne Betragtning kan vi aldeles ikke dele. Vi mener, at hvis Princippet: Ejendomsbeskatning som en Samfundsprioritet i Landbrugsejendommene, anerkendes som rigtig, saa har dette Princip ogsaa været det rigtige i de sidste 14—15 Aar forud for dette Øjeblik, saa burde dette Princip ikke have været fraveget i Krigsaarene og Efterkrigsaarene, og saa bliver